РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
17 У 6567/19
14.10.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Шундерић, председника већа, Јелице Пајовић и Весне Иконић, чланова већа, са судским саветником Немањом Вујовићем, записничарем, у управном спору по тужби тужиље АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник адвокат Александра З. Калић из Београда, са адресом за пријем поште: Пошта 11000 Београд 6, Фах 402, поднетој против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Сектор за бригу о породици и социјалну заштиту, Одсека за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом и студијско-аналитичке послове усвојења и хранитељства, сада Министарство за бригу о породици и демографију, ради поништаја решења број: 132-04-00222/2017-13 од 29.01.2019. године, у предмету остваривања права на накнаду зараде за време породиљског одсуства и одсуства са рада ради неге детета, у нејавној седници већа одржаној дана 14.10.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 3 У 15620/17 од 18.10.2018. године, одбијена је жалба тужиље изјављена на решење Градске управе града Београда, Секретаријата за социјалну заштиту број: 132-7228/2017-XIX-03 од 11.07.2017. године. Наведеним првостепеним решењем тужиљи се признаје право на накнаду зараде за време породиљског одсуства почев од 02.06.2017. године закључно са 12.09.2017. године као и право на накнаду зараде за време одсуства са рада ради неге детета, почев од 13.09.2017. године, закључно са 01.06.2018. године, у износу од 33.767,75 динара, што представља просечну основну бруто зараду запослене утврђену у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом. Даље је одређено да тужиљи припада 60% од износа накнаде зараде утврђеног у ставу 1. а сходно члану 12. Закона о финансијској подршци породици са децом, што износи 20.260,65 динара те да се овако утврђен износ умањује за припадајуће порезе и

доприносе. Одређено је и да се износ накнаде зараде утврђен у ставу 2. неће мењати за време остваривања права као и да је послодавац дужан да износ накнаде зараде утврђен у ставу 3. исплати тужиљи истовремено са исплатом зарада осталим запосленима. Исплаћена средства из става 2. биће рефундирана послодавцу по достављању доказа да је исплатио накнаду зараде, а корисник је дужан да пријави сваку промену која је од утицаја на коришћење права у року од 15 дана од дана настале промене.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 24.04.2019. године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног и процесног права. Наводећи хронологију поступка који је претходио доношењу оспореног решења, истиче да тужени није поступио у потпуности у извршењу пресуде Управног суда 3 У 15620/17 од 18.10.2018. године, односно да је донео готово идентично решење, решењу које је поништено означеном пресудом. Сматра да је тужени погрешно применио материјално и процесно право, на начин што је одлучујући о материјалноправним категоријама ценио процесне прописе, занемајурући одредбе материјалних закона. Указује да је неспорно чињенично стање да је пре остваривања права била у радном односу и осигурана непрекидно од 01.12.2016. године па до 02.06.2017. године, када је отпочела породиљско одсуство, што је укупно 6 месеци и 1 дан седмог месеца. Сматра да тужени орган није правилно утврдио колико је дуго била у радном односу код послодавца, односно колико је трајао радни стаж јер није применио материјалне законе већ је, супротно томе, применио одредбе које се односе на рачунање рокова у управном поступку. Указује да Правилник о радној књижици прописује начин уношења података о стажу осигурања, а да се према Закону о пензијском и инвалидском осигурању, стаж осигурања рачуна према календарском времену проведеном на раду. Цитирајући одредбу члана 34. Закона о раду, чл. 10-13 Закона о финансијској подршци породици са децом, чл. 2-6 Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом, сматра да, будући да је засновала радни однос 01.12.2016. године, а отворила породиљско боловање 02.06.2017. године, има тачно 6 месеци и 1 дан непрекидног стажа осигурања, рачунајући календарско време проведено на раду, а то је тачно 6 месеци закључно са 31. мајем и 1. јун као један дан 7. месеца пре отварања породиљског боловања, те сматра да јој припада накнада у висини од 100% износа накнаде зараде утврђене у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом. На основу изнетог предлаже да суд преиначи оспорено решење и призна тужиљи право на накнаду зараде за време породиљског одсуства и право на накнаду зараде за време одсуства ради неге детета у висини од 100% зараде утврђене у износу од 33.767,75 динара бруто, те да јој дуговани износ разлике зараде за који је оштећена и који месечно износи 13.507,1 динара исплати једнократно у укупном збирном износу за све протекле месеце у којима је оштећена за предметну разлику. Трошкове тражи и то за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате.

Тужени орган је у одговору на тужбу од 11.07.2019. године, навео да је оспорено решење правилно и на закону засновано, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима

(„Службени гласник РС”, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене јавне расправе, будући да је предмет такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари произлази да је решење туженог органа донето у извршењу пресуде Управног суда 3 У 15620/17 од 18.10.2018. године, којом је поништено решење Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Сектора за бригу о породици и социјалну заштиту, Одсека за послове у области популационе политике и финансијске подршке породици са децом, број: 132-04-00222/2017-13 од 14.09.2017. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање, са примедбом суда да се време које је тужиља била у радном односу има ценити сагласно одредбама Закона о финансијској подршци породици са децом а не у смислу одредаба Закона о општем управном поступку. Према стању у списима предмета, првостепеним решењем тужиљи је признато право на накнаду зараде за време породиљског одсуства и одсуства са рада ради неге детета од 02.06.2017. до 12.09.2017. године у износу од 33.767,75 динара, што представља просечну основну бруто зараду тужиље утврђену у смислу члана 11. Закона о финансијској подршци породици са децом, с тим да тужиљи припада 60% од износа накнаде зараде утврђеног у ставу 1. а сходно члану 12. Закона о финансијској подршци породици са децом, што износи 20.260,65 динара. Ово стога што је у спроведеном поступку утврђено да је тужиља засновала радни однос на неодређено време почев од 01.12.2016. године а отпочела породиљско одсуство 02.06.2017. године, на основу чега је закључено да је тужиља непосредно и непрекидно пре отпочињања породиљског одсуства била у радном односу 6 месеци и то од 01.12.2016. до 01.06.2017. године.

У предмету није спорно да је тужиља засновала радни однос у привредном друштву ББ на неодређено време, почев од 01.12.2016. године, као и да из Извештаја о привременој спречености за рад произлази да је отпочела породиљско одсуство 02.06.2017. године. Решавајући у поновном поступку, у оцени законитости првостепеног решења, тужени орган је нашао да је решење првостепеног органа правилно и да жалбу ваља одбити сходно члану 170. став 1. Закона о општем управном поступку, а у смислу Закона о финансијској подршци породици са децом („Службени гласник РС”, бр. 16/02...107/09) и Правилника о ближим условима и начину остваривања права на финансијску подршку породици са децом („Службени гласник РС”, бр. 29/02...27/11-УС). Ценећи наводе жалбе тужени орган је нашао да су исти неосновани и без утицаја на другачије решење те управне ствари имајући у виду да је за признавање пуног износа накнаде зараде сходно члану 12. наведеног закона неопходно да је тужиља непосредно пре остваривања права била у радном односу и по том основу остваривала зараду више од шест месеци непрекидно, што у овом предмету није случај јер из спроведеног поступка произлази да је тужиља пре отпочињања породиљског одсуства била у радном односу тачно шест месеци од 01.12.2016. до 01.06.2017. године, са којих разлога јој је правилно решењем првостепеног органа признато право на накнаду зараде у висини од 60% накнаде зараде

утврђене у смислу члана 11. Закона, а све имајући у виду да је тужиља првог наредног дана, након навршених шест месеци рада, отворила породиљско боловање – 02.06.2017. године и да јој је од тог дана изреком првостепеног решења признато право на накнаду зараде, те да се исти дан не може сматрати и радним даном јер за тај дан није остварено право на зараду.

Одредбом члана 10. Закона о финансијској подршци породици са децом („Сл. гласник РС”, бр. 16/02...107/09), прописано је да накнаду зараде за време породиљског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета остварују: запослени код правних и физичких лица (став 1. тачка 1)) и лица која самостално обављају делатност (став 1. тачка 2)).

Одредбом члана 12. истог закона, прописано је да пун износ накнаде зараде, утврђен у смислу члана 11. овог закона, припада лицима из члана 10. овог закона под условом да су непосредно пре остваривања овог права била у радном односу и по том основу остваривала зараду, или накнаду зараде, односно самостално обављала делатност више од шест месеци непрекидно (став 1). Лицима која су била у радном односу и по том основу остваривала зараду, или накнаду зараде, односно самостално обављала делатност, непрекидно и непосредно пре остваривања овог права од три до шест месеци припада 60%, а лицима која су била у радном односу и по том основу остваривала зараду, или накнаду зараде, односно самостално обављала делатност, непрекидно и непосредно пре остваривања овог права до три месеца припада 30% од износа накнаде зараде утврђене у смислу члана 11. овог закона (став 2). За лица из става 1. овог члана месечни износ накнаде зараде не може бити мањи од минималне зараде утврђене за месец у којем се врши исплата (став 3).

Одредбом члана 27. наведеног закона прописано је да се права утврђена овим законом, остварују по прописима о општем управном поступку, ако овим законом није другачије одређено.

Код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је и по оцени суда, одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиље дајући за своју одлуку довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Сагласно наведеном суд је наводе тужбе којима тужиља указује да је тужени орган погрешно применио и материјално и процесно право, оценио као неосноване. Ово стога што је тужени орган у оспореном решењу правилно применио одредбу члана 80. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), правилно цитирајући да се рок који је одређен по месецима завршава истеком оног дана, месеца, односно године, који по свом броју одговара дану када је достављање или саопштење извршено, односно дану у који пада догађај од ког се рачуна трајање рока, што у предметном случају јесте дан 01.06.2017. године, уз јасно образложење да је то последњи радни дан тужиље по ком основу је тужиља остварила зараду, пре остваривања траженог права у смислу члана 12. став 2. Закона о финансијској подршци породици са децом.

По оцени Управног суда, тужени орган је приликом доношења оспореног решења на правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, када је на основу одредбе члана 12. став 2. Закона о финансијској подршци породици са децом, накнаду зараде тужиљи утврдио у висини од 60%, за присуство на раду до шест месеци, будући да из одредбе става 1. тог члана закона произлази да пун

износ накнаде зараде припада лицима из члана 10. тог закона, само под условом да су непрекидно пре остваривања овог права били у радном односу и по том основу остваривали зараду, више од шест месеци непрекидно.

Суд налази да није основан предлог тужиље да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, на начин како је предложено у петитуму тужбе јер је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме нису испуњени услови да суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је, с обзиром на успех тужиље у спору, одбио као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11…18/20), који се сходно примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 14.10.2022. године, 17 У 6567/19

Записничар
Немања Вујовић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Шундерић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД